

Poštovani čitatelji,

Uvremenu snažno prisutne desakralizacije ne samo svetinja nego i samog čovjeka kao bogolike osobe pitamo se kako spasiti svetost glazbe i njenu sakralnu simboliku. Drugi Vatikanski sabor jasno se odredio glede svetosti glazbe i njene simboličke znakovitosti. U Liturgijskoj konstituciji VI. Glavi 112 točki čitamo: »Sveta će glazba dakle biti to svetija što se tješnije poveže s liturgijskim činom, bilo da ugodno izrazi molitvu, bilo da promiče jednodušnost, bilo da svete obrede obogati većom svečanošću.« Iz ovog proizlazi da se svetost glazbe može promatrati samo u odnosu prema liturgiji i prema zajednici vjernika kao bitnom čimbeniku liturgijskog događanja. U dinamizmu Kristova misterija, u dinamizmu osobne vjere i dinamizmu zajednice kao mističnog Tijela Kristova može se vrednovati uloga glazbe i njena sakralna simboličnost.

Svjedoci smo kako se iz dana u dan uništava simboličnost crkvene glazbe koju je stara glazba u velikoj mjeri postigla i recimo izvježbala do zavidnih visina. Pretvarati izraz i estetiku crkveno glazbenog izražavanja u zabavno, društveno, žanrovsko izražavanje ne doprinosi ničem drugom već desakralizaciji crkvene glazbe. Samo kriterij ugodnosti, privlačnosti i mode nije uvijek dobar kriterij, jer po tome bismo mogli mijenjati i biblijska čitanja koja su koji puta vrlo radikalna i 'neugodna za uho'. Težiti za velikom produkcijom crkvene glazbe također može uvelike ugrožavati crkvenost i simboličnost, jer se tada mnogi osjećaju pozvani na stvaranje bez dovoljno glazbenog i liturgijskog znanja.

Kakvu strategiju provesti danas na tom području i kako sačuvati simboličnost i crkvenost liturgijske glazbe u vremenu snažnog sekularizma? To nije lako pitanje

i mnoge su stvari otišle predaleko i teško će ih biti ispraviti. Riječi II. vatikanskog sabora davno su utihnule i malo je onih koji ih se spominju ili ih smatraju čistom birokracijom. Pa tako neki kažu život je drugo, a norme su drugo. Upravo je to početak anarhizma na liturgijskom planu, opasnog za bilo koji segment društvenog, vjerskog pa i prijateljskog života.

Do malo ljudi dopiru uzdasi krize i tegobe crkvene glazbe. I sam časopis sv. Cecilija koji je ostao povijesni svjedok dobrih nastojanja i želja za boljitkom na liturgijsko glazbenom području osjeća nemoć i umornost i bori se za glas vapijućeg u pustinji. Nadamo se unatoč svemu da taj glas neće utihnuti, jer su ga od samih početaka širili i podržavali ljudi entuzijasti kojima je stalo do ovog segmenta crkvene kulture, pa takvih ni danas ne bi trebalo nedostajati. Nadamo se da i časopis *Sv. Cecilija* svojim temama, člancima, studijama, glazbenim priložima prodiće kroz zid šutnje i nezanimanja i postaje važan svjetionik na putu pronalaženja adekvatnih rješenja za očuvanje istinske simboličke svete glazbe kao vrlo bitnog dijela liturgijskog i crkvenog događanja, shvaćenog u punoj ozbilnosti i odgovornosti, a ne kao nešto prolazno, trenutno i modom ograničeno.

Miroslav Martinjak

miroslav.martinjak@zg.t-com.hr

